

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **I. Z**, zastoupen Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Veronské nám. 590, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015, č. j. OAM-7/ZA-ZA05-K08-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2015, č. j. 1 Az 16/2015 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Žalobce podal dne 6. 1. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Je státním příslušníkem Ukrajiny, zemi původu opustil dne 21. 12. 2014, naposledy žil ve městě Oděsa. V České republice již pobýval v letech 2005 – 2010 kvůli práci, v roce 2007 zde proti němu bylo vedeno trestní stíhání pro spolupachatelství při krádežích aut, od roku 2007 do roku 2010 byl v České republice ve výkonu trestu odnětí svobody, zároveň mu byl uložen trest vyhoštění na 3 roky. O mezinárodní ochranu v České republice již jednou žádal, a to v roce 2007 s poukazem na strach z osob, které pomohl na Ukrajině usvědčit z drogových deliktů, a za účelem legalizace svého pobytu; mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. V nynější žádosti uvedl, že důvodem jeho obav je zhoršená bezpečnostní situace v jihovýchodní Ukrajině a ve městě Oděsa, kde diverzní proruské skupiny provádějí teroristické činy ve formě výbuchů vojenských správ, obchodů s vojenskou výbavou, kanceláří, bytů a domů dobrovolníků podporujících ukrajinskou armádu. Situace se v poslední době zhoršila a útoky jsou častější. Žalobce osobně na Ukrajině žádné problémy neměl, ale měl strach, že se může dostat do nebezpečné situace, protože pracoval jako taxikář a pohyboval se po celém městě. Terčem útoku se stala i kancelář na ulici Krásného v Oděse, kam chodila jeho žena pomáhat ukrajinské armádě při zásobování konzervami a teplým oblečením.

[2] Žalovaný o žádosti žalobce rozhodl rozhodnutím ze dne 24. 4. 2015, č. j. OAM-7/ZA-ZA05-K08-2015 tak, že se mezinárodní ochrana žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobce napadl citované rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Uvedl, že informace, ze kterých vycházel žalovaný, jsou zastaralé minimálně o tři měsíce a situace se v mezidobí změnila. Pokračuje ostřelování měst, je vyhlášena protiústavní mobilizace a stát se snaží mobilizovat každého. Ve městě Oděsa zároveň pokračují teroristické výbuchy. Žalobce zároveň požádal o ustanovení advokáta.

[3] Městský soud žádost o ustanovení zástupce zamítl. Dospěl k závěru, že ustanovení advokáta není potřeba k ochraně práv žalobce, který podal žalobu se všemi zákonem vyžadovanými náležitostmi. Poté žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Zkonstatoval, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovorech neuvedl žádné skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Žalobce za důvod neochoty vrátit se do vlasti uvedl obavu o svůj život v souvislosti s událostmi v Oděse, kde naposledy před odchodem z Ukrajiny žil. Městský soud zdůraznil, že situace na západě a středu země je klidná a žalobce může své případné aktuální potíže řešit prostým přestěhováním v rámci Ukrajiny. Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 13 azylového zákona, jelikož nebylo zjištěno, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce. Z výpovědi žalobce nevyplýval ani žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, žalovaný se s touto otázkou řádně vypořádal. Městský soud se ztotožnil s žalovaným i v tom, že v případě žalobce není splněna podmínka stanovená v § 14a azylového zákona, tedy že žalobci nehrozí na Ukrajině vážná újma ve smyslu zákona o azylu. V případě návratu do vlasti by mohl být povolán do ukrajinské armády, existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech, a dokonce i tresty za její nevykonávání jsou legitimní, a výkon vojenské služby tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V zemi původu žalobce zároveň neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[4] V případě změny aktuální politické a bezpečnostní situaci v zemi původu žalobci nebrání nic v tom, aby se případně pokusil podat novou žádost o mezinárodní ochranu, která by se opírala o tvrzení změny bezpečnostní situace. Žalovaný by pak byl povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností. Uvádí, že v řízení před městským soudem byla porušena jeho práva, jelikož mu nebyl poskytnut tlumočník. Sice trochu rozumí česky, ale nezná právní terminologii. Dále shledává nedostatky ve způsobu doručení poštovních zásilek od soudu. O nařízeném

pokračování

jednání se dozvěděl teprve dva dny před jeho konáním, a to náhodou při návštěvě soudu, nikdy nepřebíral soudní obsílku. Další porušení svých práv spatřuje v tom, že mu nebyl ustanoven bezplatný advokát, neboť dle soudu, když může žít v České republice, může najít též prostředky na svou obhajobu.

[6] Městský soud i správní orgány posoudily jeho případ pouze v obecné rovině, když upozornily na možnost přesídlení do klidných oblastí Ukrajiny. Tím byla zřejmě myšlena Zakarpatská oblast, avšak 4 milióny lidí nelze přemístit do malé Zakarpatské oblasti. Navíc tamní obyvatelé mají jinou mentalitu, odlišnou víru a jinou jazykovou skupinu (v Zakarpatí je hungarština).

[7] Stěžovatel se dále obává mobilizace nebo trestního stíhání za odmítnutí nástupu do ukrajinské armády. Mobilizace je přitom protizákonná, neboť na Ukrajině není vyhlášen válečný stav a jedná se pouze o vnitrostátní politickou operaci. Stěžovatel se odmítá konfliktu účastnit, nechce zabíjet lidi stejné kultury, mezi nimiž mohou být i jeho známí. Odmítnutí příkazů v armádě se považuje za vlastizradu, za níž hrozí doživotní vězení. V případě zajetí protivníkem se obává soudu v Ruské federaci, tyto soudy nejsou nestranné a jsou zpolitizované. Mimo to opakovaně upozorňuje na teroristické útoky separatistů ve městě Oděse.

[8] Závěrem stěžovatel poukazuje na radikálně nacionalistické tendence v ukrajinské společnosti. Strany, které prosazují nenávisť k jiným národnostem a propagují násilí, jsou zastoupeny i v ukrajinském parlamentu. Stěžovatel nechápe, jak má žít ve státě s profašistickou orientací, když jeho matka je Židovka a otec Rus.

[9] Žalovaný pokládá všechny námitky stěžovatele za nedůvodné. Opakuje, že v případě návratu stěžovatele do země původu mu nehrozí vážná újma dle §14a odst. 2 zákona o azylu. Jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68: „*při posuzování hrozby vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je nutné aplikovat třístupňový test. Tento test lze přeformulovat do tří otázek: (1) nachází se žadatelova země původu v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu?; (2) je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou?; (3) hrozí žadateli o mezinárodní ochranu vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí? Pro existenci hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být odpověď na všechny tři otázky kladná.*“ Nicméně již první z podmínek třístupňového testu není splněna, neboť na Ukrajině neprobíhá takový konflikt, který by bylo možné považovat za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Je třeba rozlišovat vnitřní ozbrojený konflikt a ozbrojené střety ukrajinských bezpečnostních složek a proruských separatistů, které probíhají ve dvou z 24 administrativních oblastí Ukrajiny, a jejichž existenci správní orgán nijak nepopíral.

[10] Co se týče obav stěžovatele z možné mobilizace v případě jeho návratu na Ukrajinu, branná povinnost patří k legitimním povinnostem občanů států a je takto chápána i v mezinárodním měřítku a nelze ji samu o sobě označit za projev pronásledování dle ust. § 12 zákona o azylu. V této souvislosti odkazuje správní orgán na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který brannou povinnost posoudil jako azylově irelevantní, viz rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, a dospěl též k závěru,

že ji ani při mobilizaci nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývající z ozbrojeného konfliktu viz usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo usnesení ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34. Stěžovatel ani v řízení nenamítal či jinak hodnověrně nedoložil, že by výkon vojenské služby či hrozící trest za nesplnění stanovené povinnosti byl v jeho případě spojen s výjimečnými faktory, které by byly zohlednitelné z pohledu zákona o azylu (např. cílené persekucní jednání či trestání žalobce ze zákonem stanovených důvodů).

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namíste kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[12] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006-39 Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namíste změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“ Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti ničeho neuvedl a ani Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu výše uvedeném z obsahu kasační stížnosti nezjistil.

[13] Námitka o porušení práv stěžovatele neposkytnutím tlumočníka není důvodná. V řízení před správním soudem má soud povinnost ustanovit tlumočníka, jakmile vyjde najevo, že je toho potřeba k uplatnění práv účastníka řízení [srov. § 18 odst. 2 zákona č.

pokračování

99/1963 Sb., občanský soudní řád ve spojení s § 64 s. ř. s.]. Přitom zásadně platí, že *reaguje-li cizinec v řízení před soudem na úkony soudu činěné v českém jazyce svými podáními činěnými rovněž v českém jazyce, nejsou dány důvody stanovené v § 18 odst. 2 o. s. ř. pro ustanovení tlumočníka, neboť toho není potřeba* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 6 Azs 10/2003 – 37). Stěžovatel před městským soudem o tlumočníka nežádal a správní žalobu podal v českém jazyce. V českém jazyce také podáním ze dne 8. 6. 2015 doložil své majetkové poměry, podáním ze dne 18. 6. 2015 doplnil další informace, a dne 20. 10. 2015 vystupoval před soudem v rámci ústního jednání. Nadto již v protokolu k pohovoru o žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl: „*Už znám dobře český jazyk, komunikace s českými zákazníky pro mě nepředstavuje problém*“. Potřeba ustanovení tlumočníka k uplatnění práv stěžovatele před městským soudem zcela zjevně najevo nevyšla. Soud se neztotožňuje ani s námitkou vad doručení předvolání k ústnímu jednání. Stěžovatel se ústního jednání dne 20. 10. 2015 zúčastnil a měl možnost před soudem své výhrady k napadenému rozhodnutí žalovaného osobně prezentovat. Již předtím probíhala písemná komunikace mezi ním a městským soudem bez problémů (viz podání uvedená výše), což jistě nepoukazuje na systémové nedostatky v doručování soudních písemností.

[14] Stěžovatel mylně dovozuje, že mu nebyl ustanoven bezplatný advokát, „*neboť dle soudu, když může žít v České republice, může najít též prostředky na svou obhajobu*“. Městský soud však stěžovateli usnesením ze dne 23. 6. 2015, č. j. 1 Az 16/2015 – 22, neustanovil advokáta, jelikož dospěl k závěru, že toho není potřeba k ochraně jeho práv v situaci, kdy podal žalobu se všemi zákonem vyžadovanými náležitostmi. Toto usnesení stěžovatel nenapadl opravným prostředkem v podobě kasační stížnosti.

[15] V žádné fázi řízení stěžovatel netvrdil, že by byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Azyl nebyl udělen ani žádnému z jeho rodinných příslušníků ve smyslu § 13 zákona o azylu. V kasační stížnosti uvádí jako důvod svých obav neochotu k mobilizaci a strach z diverzních proruských skupin, které v Oděse útočí zejména na vládní cíle, přičemž on sám jako taxikář jezdí po celém městě. Stěžovatel sice ve správní žalobě tvrdil, že informace, ze kterých vycházel žalovaný, jsou zastaralé minimálně o tři měsíce a situace se v mezidobí změnila. Žádné nové skutečnosti ohledně této „změny“ nicméně neuvedl a upozornil pouze na ty skutkové okolnosti, které v úplnosti posoudil již žalovaný.

[16] Městský soud žalobní námitku týkající se obav z mobilizace vypořádal, a to způsobem, se kterým se lze ztotožnit. K otázce odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem poprvé v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 (publ. na www.nssoud.cz): *Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím*. Azylově relevantní situaci by také založila hrozba, jež by v dané zemi původu vymezila brance jako určitou sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. *Branci mohou být na základě konkrétních skutkových okolností považováni za specifickou sociální skupinu, jejíž příslušníci mohou mít odůvodněný strach z pronásledování ve*

smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud na jedné straně čelí hrozbě násilí ze strany teroristických skupin pro případ, že základní vojenskou službu nastoupí, přičemž příslušný stát (Alžírsko) není schopen jim před tímto nebezpečím poskytnout dostatečnou ochranu, a na straně druhé naopak čelí hrozbě trestů odnětí svobody a dalších sankcí ze strany státu pro případ, že by vojenskou službu nastoupit odmítli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 – 83, publ. pod č. 2406/2011 Sb. NSS). V případě stěžovatele takové konkrétní okolnosti dány nejsou, přičemž netvrdil ani nedoložil, že by byl vůbec k výkonu vojenské služby povolán. V kasační stížnosti tvrdí, že odmítnutí příkazů v armádě se považuje za vlastizradu, za níž hrozí doživotní vězení. Toto tvrzení je však v rozporu s informacemi žalovaného (Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 15. 1. 2015), kde se uvádí, že lidé vyhýbající se odvodu do armády mohou dostat trest pohybující se od správní pokuty až po odnětí svobody v délce 2 až 5 roků. Za vyhýbání se odvodu nebo mobilizaci bylo v roce 2014 údajně odsouzeno 32 osob (v roce 2013 nikdo). Analýzou některých z těchto případů (16) bylo zjištěno, že všichni, kdo byli uznáni za vinné, byli odsouzeni k administrativní pokutě, veřejné službě nebo dostali podmíněný trest.

[17] Co se týče namítaných útoků proruský orientovaných skupin v Oděse, žalovaný dal stěžovateli částečně zapravdu v tom, že k útokům dochází (to vyplývá z citovaných informací Infobanka ČTK – Země světa, Ukrajina; k vyjádření ke kasační stížnosti přiložil žalovaný informaci MZV ČR, č. j. 117822-LPTP ze dne 15. 10. 2015, dle níž je charakter incidentů ojedinělý a zaměřený na nejviditelnější ukrajinské patriotistické organizace). Stěžovatel sám ovšem uvedenými incidenty osobně postižen nebyl, a zodpovědné státní orgány situaci řeší. Pokud by se stěžovatel přesto v Oděse necítil bezpečně, může zvážit alternativu vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Zde je třeba uvést na pravou míru tvrzení stěžovatele, že žalovaný má zřejmě na mysli Zakarpatskou oblast, kam nelze přemístit 4 milióny lidí. Za prvé, podle již citovaných informačních zdrojů (Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 15. 1. 2015) dosahoval počet vnitřně přesídlených obyvatel Ukrajiny cca 650 000 osob, a nikoliv 4 milióny. Za druhé, žalovaný neměl na mysli pouze Zakarpatskou oblast na samém západě země, ale kteroukoliv z 24 oblastí, na něž se Ukrajina administrativně člení, vyjma oblasti Doněcké a oblasti Luhanské, které jsou zasaženy mezinárodním ozbrojeným konfliktem. Je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26, či usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 – 24).

[18] Poslední námitku, v níž poukazuje na radikálně nacionalistické tendence v ukrajinské společnosti a přítomnost stran, které prosazují nenávist k jiným národnostem a propagují násilí, v ukrajinském parlamentu, uplatnil stěžovatel až v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se touto skutečností nemůže blíže zabývat, a to bez ohledu na to, že uvedené „fašistické“ tendence nevyplývají ze zpráv, které žalovaný shromáždil, a stěžovatel ani netvrdí, že by jimi byl ve vlasti osobně dotčen. Jedná se totiž o skutkové tvrzení, které nemohlo být přezkoumáno v řízení před městským soudem a jde tak o námitku nepřípustnou (srov. ust. § 109 odst. 5 s. ř. s.).

pokračování

[19] K otázce udělování humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, v němž uvedl, že mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu „lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory [...]“ Pokud jde o otázku přezkoumávání rozhodnutí týkajících se humanitárního azylu, vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, že „[a]zyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu... Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“ Stěžovatel netvrdil žádný z uvedených důvodů a žalovaný v posuzovaném případě nevybočil ze zákonem stanovených mantinelů.

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, protože kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[21] Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu